

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

BACH Plus

2012-06-01

ŽURNALAS: Muzikos Barai

TEMA: Bendrakultūriniai tekstai

AUTORIUS: Daiva Tamošaitytė

DATA: 2012-06

BACH Plus

Daiva Tamošaitytė

Iš Lietuvos kilęs pasaulinio garso violončelininkas Davidas Geringas, dažnai į gimtinę atvykdamas koncertuoti, nepaliauja stebinęs novatoriškais programomis. Gegužės 19 d. Vilniaus šv. Kotrynos bažnyčioje, 20 d. Alytaus miesto teatre ir 21 d. Gargždų kultūros centre buvo parodytas Davido Geringo sumanytas unikalus muzikos ir šokio spektaklis „Bach Plus“. Renginį organizavo Lietuvos muzikų sąjunga, prodiusavo Audronė Nekrošienė.

D. Geringui talkino japonų balerina Emi Hariyama. Ji yra šokusi klasikiniuose baletuose Maskvos didžiajame ir Sankt Peterburgo Marijos teatruose (Rusija), Eseno Aalto operoje (Vokietija), abiejuose valstybiniuose Berlyno operos teatruose. E. Hariyama domisi ir šiuolaikiniu šokiu, ji yra projekto „Bach Plus“ choreografė (taip pat ir kostiumų kūrėja). D. Geringas Japonijos kultūrą pažįsta iš arti: 2005–2008 metais maestro ėjo Kiūšiū simfoninio orkestro vyriausiojo dirigento pareigas, yra dirigavęs Tokijo filharmonijos orkestrui. Taigi buvo galima tikėtis savito, įsimenančio kultūrinio įvykio.

Programą sudarė penkios dalys poetiškais pavadinimais „Dream“, „Dramma“, „Neviltis“, „Gloria“ ir „Epilogas“. Programoje skambėjo meninei koncepcijai pritaikytos J. S. Bacho Siuitos Nr. 1 (I d.), BWV 1007 G-dur, Nr. 5 BWV 1011 c-moll (II d.) bei Nr. 3 BWV 1009 C-dur (IV d.) pakaitomis su šiuolaikine muzika. I dalyje Johno Corigliano „Fancy on Bach Air“ ir Bacho siuita sukūrė giedrą nuotaiką, kurią perteikė ir šokėjos improvizacijos. Ši nuotaika grįžo IV dalyje, kurioje skambėjo D. Geringo „Gloria“ ir kita mažorinė Bacho siuita. Koncepciją „Iš šviesos į šviesą“ simbolizavo pradžioje ir pabaigoje regima balta širma, už kurios buvo matyti baltai vilkinčios balerinos judesiai su karpiniais. Pabaigoje E. Hariyama, vilkėdama klasikinį baletu artistės kostiumą, šoko pagal Bacho muziką ir taip tarsi įkūnijo akademinio meno grožį ir nemirtingumą.

Kitose dalyse matėme apokaliptines nuotaikas keliančias vizijas. II dalyje, skambant A. Šenderovo „Cantus II“ bei „Interludium“, regėjome scenoje vykstančią nelaimingos moters dramą. Ją sustiprino violetinis apšvietimas, dūmų uždanga ir violetinis permatomas šalis, kuris šokėjos rankose tapo išraiškinga detale. „Interludium“ konfliktas išsiveržė į dramatišką Bacho siuitą ir baigėsi jaudinama P. Casalso ir D. Geringo pjese „Song of the birds“ – ji tapo emocine pirmosios koncerto dalies kulminacija.

III dalyje neviltį simbolizavo V. Germanavičiaus kompozicija „Haiku“, papildyta perkusija ir abiejų dalyvių deklamuojamais Matsuo Basho bei Kitamuros Tokoku trieiliais. Čia veikė ir tradicinis japonų kimono, ir vėduoklė, ir šalčio persmelkta poezija, ir greitėjančio tempo choreografija. Balerinos sukiniai, lydimi nevilties gestų, nusimetami drabužiai, palaidi plaukai... P. Vasko „Fortissimo“ epizodas baigėsi siautulingu smūgiu į gongą. Epiloge nuskambėjo P. Vasko „Pianissimo“, nusileido dūmų uždanga. Visos kompozicijos pabaiga – rimbis, susikaupimas, liūdesys, net sielvartas, lyg kvietimas – į kur?..

D. Geringas ir E. Hariyama sukūrė vientisą, jaudinantį ir kupiną grožio muzikinį reginį, kuriame vienišus violončelės solo keitė prasmių pripildyti duetai. Daugiaprasmiš ir daugiaplanis muzikos ir šokio spektaklis paliko neužmirštamą įspūdį, sukėlė nemažai apmąstymų, priartino Japoniją jos subtilią estetiką supindamas su nemirtingais muzikos šedevrais.